

Ο Επιτάφιος (π. Κωνσταντίνος Στρατηγόπουλος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Απριλίου 14, 2017

...διήγημα μέσα από: το σταυροδρόμι της καρδιάς μου.

Τό Πάσχα εκείνη τή χρονιά ήρθε αργά. Τά χελιδόνια είχαν ήδη αρχίσει νά κτίζουν τίς φωλιές τους. Τά χελιδόνια ήταν πάντοτε ένα μέτρο χρονικό. Άν έφταναν πρίν τό Πάσχα, τότε είχαμε καλοκαιριάτικο Πάσχα, άν όχι, τό Πάσχα ήταν χειμωνιάτικο. Κανείς βέβαια δέν μπορεί νά γνωρίζει γιατί τά χελιδόνια έρχονται κάποια στιγμή. Είναι, όμως, σίγουρο ότι ο Πλάστης και Δημιουργός τούς έδωσε μιά σοφία πού είναι αρκετή γιά νά καταξιώσει τίς κινήσεις τους.

Ο Μάριος ο Σεβντάς δέν ενδιαφερόταν βέβαια τόσο γιά τά χελιδόνια, άλλοϋ ήταν στραμμένα τά ενδιαφέροντά του. Όπωςδήποτε, όμως, χάρηκε φέτος γιά τό Πάσχα πού γιορταζόταν μαγιατικά. Ο Μάριος δέν ήταν κάποια έκτακτη προσωπικότητα πού θά έκανε κάποιον νά ασχοληθεϊ μαζί του. Αλλά χωρίς νά τό καταλάβει είχε κάνει όλο τό Νιχώρι νά ασχολεϊται μαζί του. Σ' αυτό τό χωριό τοϋ άνω Βοσπόρου, ο Μάριος κατείχε μιά θέση δική του. Μιά θέση μοναδική. Ήταν ο γελωτοποιός τοϋ χωριού. Χωρίς νά τό θέλει. Χωρίς νά τό επιδιώκει. Όλοι γελοϋσαν μαζί του και μόνο πού τον έβλεπαν. Τόν είχαν λίγο γιά χαζό, λίγο γιά κουτό και λίγο γιά τεμπελάκο, άφοϋ δέν έκανε μιά συγκεκριμένη εργασία. Άλλοτε καθάριζε έναν κήπο, άλλοτε έκανε τά ψώνια κάποιας κυράς. Δουλειές όλες τοϋ ποδαριού. Φτωχοζούσε. Δέν τον έννοιαζε όμως. Όλοι γελοϋσαν μαζί του. Τόν πείραζαν. Έκεϊνος ποτέ δέν θιγόταν. Πάντα είχε και μιά απάντηση εϋτράπελη, χαριτωμένη.

- Μάριε, θά πᾶς σήμερα γιά ψώνια;

- Ο Μάριος δέν πάει απλώς γιά ψώνια, είναι ψώνιο, άπαντούσε έκεϊνος. Τόν ρωτούσαν:

- Μάριε, πόσα χρόνια πήγες σχολειό;

- Πηγαίνω κάθε μέρα άφοϋ σχολάζω από κάθε δουλειά, έλεγε έκεϊνος. Άλλοτε τοϋ υπέβαλαν τό δύσκολο έρώτημα:

- Ποιός είναι ο πιο σπουδαϊός στο χωριό;

- Όποιος κάνει τά πιο σπουδαϊα πράγματα χωρίς νά τον βλέπει κανείς, άπαντούσε

έκεϊνος.

Είναι αλήθεια πώς αυτά που έλεγε δέν ήταν πάντα άστεϊα. Αλλά τό χωριό είχε συνηθίσει νά γελάει. Μόνο ό παπά Αντώνης, έφημέριος του Αγίου Νικολάου, τόν άκουε μέ προσοχή. Μερικές φορές, μάλιστα, έλεγε ό εύλογημένος αυτός ιερέας:

- Αυτός δέν είναι ήλίθιος. Λέει αλήθειες. Ό Θεός, βέβαια, γνωρίζει πιό καλά.

Πράγματι, μόνο ό Θεός πρέπει νά γνώριζε τήν άρετή του Μάριου. Μιά άρετή που φωλιάζει μέσα στην καρδιά μερικων ανθρώπων και κανείς δέν τήν αναγνωρίζει. Μιά άρετή που έχει άπαίτηση νά πει στον άλλο αλήθειες χωρίς νά τόν θίξει. Προτιμάς τότε νά σέ θεωρήσει ό άλλος τρελό, παρά νά τόν τρελάνεις.

Έκείνη, λοιπόν, τή χρονιά, ό Μάριος είχε χαρά μεγάλη για τό καθυστερημένο Πάσχα. Τό έλεγε, έξάλλου, παντού.

- Γιατί Μάριε χαιρέσαι για τό καθυστερημένο Πάσχα;

- Μά έπειδή κεντάω. Πρέπει νά τελειώσω τό κέντημα.

Κι όλα τά παιδιά γύρω έσκαγαν στό γέλιο.

- Τί σχέση έχει τό κέντημα μέ τό Πάσχα; ρώτησε ό Μανώλης ό μανάβης, που ήταν γνωστός για τό αντιεκκλησιαστικό του φρόνημα.

- Όση σχέση έχεις και σύ μέ τήν Έκκλησία, του έλεγε ό Μάριος, καμιά και μεγάλη.

Τή σχέση, βέβαια, που είχε τό κέντημα μέ τό Πάσχα τή γνώριζε καλά ό Μάριος. Πριν τρία χρόνια, στην περιφορά του έπιταφίου, μερικά άπρόσεκτα παιδιά είχαν κάψει, παίζοντας, μία μεγάλη άκρη του έπιταφίου. Είχε στενοχωρηθει πολύ κι ό παπά Αντώνης. Πώς θ' αγοράζε καινούργιο έπιτάφιο; Τά έξοδα του ναου ήταν μετρημένα. Μόλις και κάλυπταν τίς βασικές ανάγκες. Στο τέλος τό ξεπέρασε. Δέν πειράζει, μία φορά τό χρόνο ήταν. Θα κάλυπτε μέ λουλούδια τό καμμένο μέρος. Κανείς δέν θα τό 'βλεπε. Ό Μάριος, όμως, τό τόνισε:

- Δέν μπορεί νά είναι τρύπιος ό έπιτάφιος. Άρκετά όσα έκαναν οι έβραϊοι στό Χριστό.

Έπρεπε κάτι νά γίνει. Χρήματα δέν είχε. Αλλά είχε χέρια. Κάποτε δούλευε στό Πέρα πλάι σ' έναν τεχνίτη κεντημάτων. Θα προσπαθοϋσε. Για τό Χριστό θα τό έκανε. Δέν μπορούμε κι έμεις νά μαρτυροϋμε για τό Χριστό; Θα είχε κόπο αυτή ή ιστορία. Υπολόγιζε τρία χρόνια. Έπρεπε νά γίνει τέλειος. Έπιτάφιος θα ήταν. Μεράκι χρειαζόταν. Αγάπη και σεβντάς μέ μεράκι.

Γιά Έκείνον όμως θά τό 'κανε. Τρία χρόνια. Δέν πειράζει. Έκείνος είχε κατέβει τρείς μέρες στόν Άδη. Τί είναι τρία χρόνια δουλειᾶς γιά τό Χριστό; Σ' όλη τή ζωή μας έπρεπε νά δουλεύουμε γι' Αὐτόν. Τρία χρόνια λίγα ήταν.

- Βρέ Μάριε, πῶς πάει τό κέντημα; τόν ρωτοῦσαν στό χωριό, χωρίς καί οἱ ἴδιοι νά γνωρίζουν γιά ποιό κέντημα ήταν ὁ λόγος.

- Θά καταλάβεις πῶς πάει ἄν κεντήσεις στήν καρδιά, στό νοῦ καί στό σῶμα σου τό Χριστό, ἀπαντοῦσε ὁ Μάριος.

- Πῶς θά Τόν κεντήσω;

- Τί είμαι ἐγώ; Έκκλησία; Τί μέ ρωτᾶς; Νά πᾶς σέ κανένα πνευματικό νά δεῖς καί τό κεντητό τό πετραχήλι του καί θά καταλάβεις τί έννοῶ, ἀπαντοῦσε ὁ Μάριος.

Όλο τό χωριό γελοῦσε μέ τό μυστήριο αὐτό κέντημα. Τί τρέλα ήταν πάλι κι αὐτή; Τά παιδιά στό δρόμο τοῦ χωριοῦ τό γλεντοῦσαν μέ τό κέντημα. Τήν έπαθε, βέβαια, μέσα σ' αὐτή τήν ἔξαψη τῆς φαντασίας, κι ἡ κυρά Κούλα ἡ Πρίφταινα. Κεντοῦσε μιά μέρα, στήν πόρτα τῆς αὐλῆς τοῦ σπιτιοῦ της, κάτι τσεβρέδες. Μόλις τά παιδιά τήν είδαν, ἄρχισαν νά φωνάζουν.

- Τό κέντημα, τό κέντημα. Έχει ἀπό τήν τρέλα τοῦ Μάριου.

Εἶχε γίνει πολύ ἀναξιοπρεπές τό νά κεντᾶς. Όλοι, μόλις ἔβλεπαν ἕνα κέντημα, ἔφερναν στό νοῦ τους τό Μάριο. Καί τότε, ἀμέσως, σέ κατέτασσαν στή συνομοταξία τῶν τρελῶν. Καί τρελός δέν θά 'θελε κανείς νά εἶναι.

Τρία χρόνια ὁ Μάριος δεινοπάθησε ἀπό τίς κοροϊδίες. Τρία χρόνια δούλεψε σκληρά. Άσκήθηκε. Επεέρασε τόν ἑαυτό του. Άς γελοῦσαν ὅλοι μαζί του. Δέν τόν πείραζε. Αὐτός δούλεψε μυστική ἔργασία γιά τό Χριστό. Γιά τόν τάφο Του. Τί πῶς μεγάλο μποροῦσε νά κάνει; Όταν μιά μέρα θά πέθαινε, θά 'βλεπε μπροστά του, μέσα στόν τάφο του, τό Χριστό. Τί θά Τοῦ ἔλεγε; Πῶς θά Τόν ἔβλεπε; Έπρεπε νά προετοιμαστεῖ γιά τόν τάφο του. Έπρεπε νά τόν κεντήσει ἀπό τώρα στή ζωή του. Τήν ἡμέρα ὅλοι γελοῦσαν μ' αὐτόν. Καί τό βράδυ ἐκεῖνος, πάνω ἀπό τόν ἐπιτάφιο, ἔκλαιγε γιά ὅλους. Γιά ὅλα. Κάθε βελονιά καί δάκρυ. Κάθε βελονιά καί ἕνας τάφος. Αὐτός ὁ ἐπιτάφιος ήταν πραγματικός ἐπιτάφιος. Δουλεμένος μέ δάκρυα, γιά τόν κόσμο, γιά τίς ἁμαρτίες του.

- Πῶς πάει τό κέντημα, Μάριε; ρωτοῦσαν οἱ φίλοι του.

- Βρεγμένο εἶναι, ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος, καί τά γέλια τράνταζαν τό γύρω χῶρο.

Τρία χρόνια κεντούσε ο Μάριος. Κι έγινε σαν τις μυροφόρες, τή Μαρία τή Μαγδαληνή, τή Μαρία του Κλωπᾶ, τήν ἄλλη Μαρία. Καί 'κεῖνος Μάριος λεγόταν. Μύρα δέν εἶχε νά γίνει μυροφόρος. Τό κέντημα, ὅμως, φέτος θά τό τελείωνε. Εὐτυχῶς καί τό Πάσχα ἦταν καλοκαιρινό. Εὐτυχῶς καί τά χελιδόνια ἦρθαν πρὶν ἀπό τό Πάσχα.

Ἦρθε ἡ Μεγάλη Ἑβδομάδα. Ὅλα ἦταν φωτεινά. Ἡ ἀνοιξη στό ἀποκορύφωμά της. Κι ὁ Μάριος ἔτοιμος. Ἐτοιμος γιά νά καταθέσει τόν ἐπιτάφιο ἐκεῖ πού ἔπρεπε. Τρία χρόνια καί ἡ ζωὴ του εἶχε γίνει τάφος. Γιά τό Χριστό δούλευε. Ὁ κόσμος πὸ πολύ τόν κοροΐδευε. Ὁ τρελός, ὁ ἠλίθιος, ὁ κουτός. Ναί, αὐτός ἦταν. Δέν μπορούσε ἕνα χωριό νά ἔχει ἕναν καμμένο ἐπιτάφιο. Γιά τό χωριό δούλευε. Γιά νά ἔχουν τό Χριστό.

Τή Μεγάλη Παρασκευὴ τό πρωὶ ὁ Μάριος πῆρε τόν ἐπιτάφιο στήν πλάτη του. Καί βγήκε στό δρόμο. Ἄρχισε νά γυρνᾶει γύρω γύρω στίς πλατεῖες καί στούς δρόμους ψάλλοντας τό «ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ». Τό χωριό σηκώθηκε στό πόδι. Τί τρέλα ἦταν πάλι κι αὐτή;

- Μάριε, τό βράδυ θά βγεῖ ὁ ἐπιτάφιος, τί κάνεις ἐκεῖ;

- Ανοίγω δρόμο στό Χριστό. Γιά νά μὴν σᾶς ἔρθει ξαφνικά τό βράδυ καί δέν τόν προλάβετε. Γιά νά ἐτοιμάζεστε ἀπό τώρα. Τάφος θά περάσει ἀπό δῶ τό βράδυ. Πρέπει νά προετοιμαστεῖς γιά νά τόν ἀντέξεις.

Ἡ «ζωὴ ἐν τάφῳ», καί πάλι καί ξανά. Μέχρι πού ἔφτασε στήν ἐκκλησία. Μπήκε στό ἱερό τήν ὥρα πού ἀνεγιγνώσκοντο οἱ μεγάλες Ὡρες. Στάθηκε μπροστά στόν παπᾶ Ἀντώνη.

- Πάρε αὐτό ἀπό ἕναν τρελό καί χαζό. Ἐνας τάφος ὅπως πρέπει γιά τό Χριστό. Ὅσο τόν ἔφτιαχνα τόσο πὸ πολύ ξεκουραζόμουν. Μὴν πεῖς σέ κανένα πῶς ἐγώ τόν ἔφτιαξα. Στόν τάφο του ὁ καθένας εἶναι μόνος μπροστά στό Χριστό. Οὔτε οἱ ἔπαινοι τῶν ἀνθρώπων, μά οὔτε καί ἡ κοροϊδία τους ἔχουν σημασία. Σημασία ἔχει νά κεντήσεις κάτι γιά τό Χριστό στή ζωὴ. Συγχώρα με τόν τρελό, χρονιᾶρα μέρα καί σέ διδάσκω. Ἐγώ ὁ ἀγράμματος. Ἐγώ ὁ ἠλίθιος, ὁ χαμένος. Κάνε μιά προσευχή γιά μένα.

Ἐκεῖνο τό βράδυ ἡ περιφορὰ τοῦ ἐπιταφίου έγινε μέ λαμπρότητα. Ὁ καινούργιος ἐπιτάφιος φάνταζε μέ μεγαλοπρέπεια. Ὁ πατήρ Ἀντώνιος κατὰ τή διάρκεια τῆς περιφορᾶς, ἔνιωσε πολλές φορές εὐωδία ἀνέκφραστη νά τόν περιτυλίγει. Ὁ ἐπιτάφιος εἶχε πάνω του λουλούδια. Μά ποτέ λουλούδια δέν μύρισαν τόσο ὠραῖα, τόσο οὐράνια. Στό τέλος τῆς πομπῆς κι ὁ Μάριος, ὁ μυροφόρος, ὁ Σεβντάς.

- Μάριε, τί κεντᾶς;

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

- Ού, τώρα πιά τελείωσε, τό πήρε τό κέντημα ό Χριστός στόν τάφο Του. Μήν τάρωτᾶς. Κάνε καμιά προσευχή καί γιά μένα τόν τρελό. Κάνε μιά προσευχή γιά νά 'χουμε καλή ζωή «έν τάφω».

(Αὐτοτελές ἀπόσπασμα μέσα ἀπό το βιβλίο «Τό σταυροδρόμι τῆς καρδιάς μου», Σελίδες 41-48, ἐκδόσεις «Φιλοκαλία», Μάϊος 2002)

(Πηγή ηλ. κειμένου: www.floga.gr)